

Ο Σταυρός του Χριστού και ο Σταυρός του κάθε ανθρώπου

του Αγίου Ιγνατίου Μπριαντσανίνωφ

από την ιστοσελίδα: http://www.imkby.gr/greek/cross/text_10.htm

Κύριος εἶπε στους μαθητές Του: «Εἴ τις θέλει ὀπίσω μου ἔλθειν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ καὶ ἀκολουθίτω μοι» (Ματθ. 10' 24).

Τί σημαίνει «ὁ σταυρὸς τοῦ κάθε ἀνθρώπου»; Καὶ γιατί αὐτός «ὁ σταυρὸς τοῦ κάθε ἀνθρώπου», δηλαδή ὁ ἰδιαίτερος σταυρὸς τοῦ καθενὸς μας, ὀνομάζεται συνάμα καὶ «Σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ»;

«Ὁ σταυρὸς τοῦ κάθε ἀνθρώπου» εἶναι οἱ θλίψεις καὶ τὰ βάσανα τῆς γῆινης ζωῆς, πού γιὰ τὸν καθένα μας εἶναι δικά του.

«Ὁ σταυρὸς τοῦ κάθε ἀνθρώπου» εἶναι ἡ νηστεία, ἡ ἀγρυπνία καὶ ἄλλα εὐλαβῆ κατορθώματα, μέ τὰ ὁποῖα ταπεινώνεται ἡ σάρκα καὶ ὑποτάσσεται στὸ πνεῦμα. Τὰ κατορθώματα αὐτά πρέπει νὰ εἶναι ἀνάλογα μέ τίς δυνάμεις τοῦ καθενὸς καὶ στὸν κάθε ἀνθρώπο εἶναι δικά του.

«Ὁ σταυρὸς τοῦ κάθε ἀνθρώπου» εἶναι τὰ ἁμαρτωλά ἀσθενήματα, ἢ πάθη, πού - στὸν κάθε ἀνθρώπο - εἶναι δικά του! Μέ ἄλλα ἀπ' αὐτὰ τὰ πάθη γεννιόμαστε καὶ μ' ἄλλα μολυνόμαστε στὴν πορεία τοῦ γῆινου βίου μας.

«Ὁ Σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ» εἶναι ἡ διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ.

Μάταιος καὶ ἄκαρπος εἶναι «ὁ σταυρὸς τοῦ κάθε ἀνθρώπου» - ὅσο βαρὺς καὶ ἂν εἶναι - ἐάν δὲν μεταμορφωθεῖ σὲ «Σταυρὸ τοῦ Χριστοῦ» μέ τὸ ν' ἀκολουθοῦμε τὸν Χριστό.

«Ὁ σταυρὸς τοῦ κάθε ἀνθρώπου», γιὰ τὸν μαθητὴ τοῦ Χριστοῦ γίνεται «Σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ», γιατί ὁ μαθητὴς τοῦ Χριστοῦ εἶναι στερρὰ πεπεισμένος, ὅτι πάνω ἀπ' αὐτόν (τὸν μαθητὴ) ἀγρυπνάει ἀκοίμητος ὁ Χριστός. Πιστεύει ὅτι ὁ Χριστός ἐπιτρέπει νὰ τοῦ ἔρθουν θλίψεις σάν μιὰ ἀναγκαία καὶ ἀναπόφευκτη προϋπόθεση τῆς Χριστιανικῆς πίστεως. Καμιὰ θλίψη δὲν θά τὸν πλησίαζε, ἂν δὲν τὸ εἶχε ἐπιτρέψει ὁ Χριστός, καὶ ὅτι μέ τίς θλίψεις πού τοῦ συμβαίνουν, ὁ Χριστιανὸς γίνεται οἰκεῖος τοῦ Χριστοῦ καὶ καθίσταται κοινωνὸς τῆς μοίρας Του στὴ γῆ καὶ - γιὰ τὸν λόγο αὐτό - καὶ στὸν οὐρανό.

«Ὁ σταυρὸς τοῦ κάθε ἀνθρώπου» γίνεται γιὰ τὸν μαθητὴ τοῦ Χριστοῦ «Σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ», γιατί ὁ ἀληθινὸς μαθητὴς Του σέβεται καὶ θεωρεῖ τὴν τήρηση τῶν ἐντολῶν τοῦ Χριστοῦ σάν τὸν μόνο σκοπὸ τῆς ζωῆς του. Αὐτὲς οἱ πανίερες ἐντολές γίνονται γι' αὐτόν σταυρός, πάνω στὸν ὁποῖο συνεχῶς σταυρώνει τὸν παλιό του ἀνθρώπο «σὺν τοῖς παθήμασι καὶ ταῖς ἐπιθυμίαις» του (Γαλ. ε' 24).

Ἀπ' αὐτὰ εἶναι φανερό γιατί, γιὰ νὰ λάβουμε τὸν σταυρὸ μας, εἶναι ἀνάγκη ν' ἀπαρνηθοῦμε προηγουμένως τὸν ἑαυτό μας μέχρι καὶ ν' ἀπολέσουμε ἀκόμα καὶ τὴ ζωὴ μας.

Τόσο βαθιὰ καὶ τόσο πολὺ ἔχει συνηθίσει στὴν ἁμαρτία καὶ οἰκειώθηκε σ' αὐτὴν ἡ πεσμένη στὴν ἁμαρτία φύση μας, πού ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ δὲν παύει νὰ ἀποκαλεῖ αὐτὴ τὴ φύση ψυχὴ τοῦ πεπτωκότος ἀνθρώπου.

Γιὰ νὰ δεχτοῦμε τὸν σταυρὸ στους ὤμους μας, πρέπει πρῶτα νὰ πάψουμε νὰ ικανοποιοῦμε τὸ σῶμα στὶς ἰδιότροπές του ἐπιθυμίες παρέχοντάς του μονάχα ὅ,τι εἶναι ἀναγκαῖο γιὰ τὴν ὑπαρξὴ του. Πρέπει νὰ ἀναγνωρίσουμε ὅτι ἡ ἀλήθειά μας εἶναι ἓνα σκληρότατο ψέμα μπροστὰ στὸν Θεό καὶ ἡ λογικὴ μας εἶναι μιὰ

τέλεια άνοησία. Τέλος: άφου παραδοθουμε στον Θεό μ' όλη τή δύναμη τής πίστης μας καί ριχθουμε στη μελέτη του Εύαγγελίου, πρέπει νά άπαρνηθουμε τό δικό μας θέλημα.

Όποιος πραγμάτωσε μιά τέτοια άπάρνηση του έαυτου του είναι ικανός νά λάβει τόν σταυρό του. Αύτός με ύπακοή καί ύποταγή στον Θεό καί έπικαλούμενος τή βοήθειά Του γιά νά ένισχυθεϊ έναντι τής άδυναμίας του, άτενίζει δίχως φόβο καί άμηχανία τή θλίψη πού προσεγγίζει. Όποιος άπαρνήθηκε τόν έαυτό του προετοιμάζεται μεγαλόψυχα καί γενναία νά τήν ύπομείνει, έλπίζει ότι μέσω αυτής τής θλίψεως θά γίνει κοινωνός καί συμμετοχος των παθών του Χριστου καί φτάνει τή μυστική όμολογία του Χριστου, όχι μόνο με τό νοΰ καί τήν καρδιά του, αλλά καί με τήν ίδια τήν πράξη, τήν ίδια τή ζωή του.

Ό σταυρός είναι καί παραμένει βαρύς καί καταθλιπτικός, ένόσω παραμένει ό σταυρός μας. Όταν όμως μεταμορφωθεί σε Σταυρό του Χριστου, τότε γίνεται άσυνήθιστα έλαφρός. «Ό ζυγός μου», είπε ό Κύριος, «χρηστός καί τό φορτίον μου έλαφρόν έστιν» (Ματθ. ια' 30).

Ό μαθητής του Χριστου λαμβάνει τόν σταυρό στους ώμους του, όταν παραδέχεται πως είναι άξιος των θλίψεων πού ή Πρόνοια του Θεου του καταπέμπει.

Ό μαθητής του Χριστου τότε φέρει καί ύπομείνει τόν σταυρό του σωστά, όταν άναγνωρίζει ότι οι θλίψεις πού του στάλθηκαν είναι άκριβώς -αυτές καί όχι άλλες- είναι άναγκαίες γιά τήν έν Χριστω μόρφωσή του καί τή σωτηρία του.

Τότε φέρουμε καρτερικά τόν σταυρό μας, όταν άληθινά άντιλαμβανόμαστε καί άνα γνωρίζουμε τό άμάρτημά μας. Σ' αυτή τή συναίσθηση του άμαρτήματός μας δέν ύπάρχει καμιά άυταπάτη. Ωστόσο, όποιος παραδέχεται τόν έαυτό του άμαρτωλό καί ταυτόχρονα γογγύζει καί μοιρολογάει από τό ύψος του σταυρου του, άποδεικνύει μ' αυτό ότι με τό νά παραδέχεται τήν άμαρτία του έπιφανειακά, κολακεύει μονάχα τόν έαυτόν του καί τόν ξεγελά.

Τό νά ύπομεινουμε καρτερικά τόν σταυρό μας άποτελεί άληθινή μετάνοια.

Έσύ, άδελφέ, πού είσαι σταυρωμένος στον σταυρό, έξομολόγησου στον Κύριο μέσα στη δικαιοσύνη καί τή χρηστότητα των κριμάτων Του. Με τήν αυτοκατάκριση δικαί ωσε τήν κρίση του Θεου καί θά λάβεις άφεση των άμαρτιών σου.

Έσύ, πού είσαι σταυρωμένος στον σταυρό, γνώρισε τόν Χριστό - καί θά σου άνοιχτεί ή πύλη του Παραδείσου.

Άπό τόν σταυρό σου δοξολόγησε τόν Κύριο, άποκρούοντας από τόν έαυτό σου κάθε λογισμό μεμψιμοιρίας καί γογγυσμου, άπορ ρίπτοντάς τον σαν έγκλημα καί σαν βλασφημία έναντίον του Θεου.

Άπό τήν κορυφή του σταυρου σου εύχαρίστησε τόν Κύριο γιά τήν άνεκτίμητη δωρεά - γιά τόν σταυρό σου. Εύχαρίστησε γιά τό πολύτιμο προνόμιό σου, τό προνόμιο νά μιμείσαι τόν Χριστό με τά βάσανα καί τό μαρτύριό σου.

Άπό τό σταυρό, όπου είσαι σταυρω μένος, θεολόγησε, γιατί ό σταυρός είναι τό άληθινό καί μόνο σχολείο, φυλακτήριο καί άγία τράπεζα τής άληθινής Θεολογίας. Έξω από τόν σταυρό, δίχως τόν σταυρό, δέν ύπάρχει ζωσα γνώση Χριστου.

Μή άναζητᾶς τή Χριστιανική τελείωση στις ανθρώπινες άρετές. Έκει δέν ύπάρχει αυτή ή τελείωση. Αύτή είναι κρυμμένη στον Σταυρό του Χριστου.

Ό σταυρός του κάθε άνθρώπου μετατρέ πεται σε Σταυρό του Χριστου, όταν ό μαθητής του Χριστου φέρει τόν σταυρό του με ένεργό τή συναίσθηση τής άμαρτωλότητάς του, ή όποία έχει άνάγκη κολασμου. Φέρνει κανείς τό σταυρό του, όταν σηκώνει τόν σταυρό του με εύχαριστία προς τόν Χριστό καί με δοξολόγησή Του. Σάν άποτέλεσμα αυ τής τής δοξολογίας καί εύχαριστίας μέσα στον βασανισμένο άνθρωπο έμφανίζεται ή πνευματική παρηγορία. Η εύχαριστία καί ή δοξολογία αυτή γίνονται πλουσιώτατη πηγή άσύλληπτης καί αίώνιας χαράς, πού ξεπηδάει με χάρη από τήν καρδιά, ξεχύνεται στην ψυχή καί στο ίδιο τό σώμα.

Ό Σταυρός του Χριστου, μονάχα στην έξωτερική του όψη, γιά τούς σαρκικούς όφθαλ μούς, είναι πεδίο καί χῶρος σκληρός καί δύσκολος.

Γιά τόν μαθητή του Χριστου, πού Τόν άκολουθεϊ, ό σταυρός είναι πεδίο καί χῶρος ύψίστης πνευματικής ήδονής καί άπολαύσεως. Τόσο μεγάλη είναι αυτή ή ήδονή καί άπό λαυση, ώστε ή θλίψη πνίγεται καί σβήνει όλότελα από τήν άπόλαυση. Καί ό μαθητής του Χριστου, πού τόν άκολουθεϊ, αισθάνεται μονάχα ήδονή τήν ώρα πού βρίσκεται άνα μεσα στα πιο σκληρά βάσανα.

Έλεγε ή νεαρή Μαύρα στον νεαρό σύζυγό της Τιμόθεο, ό όποιος ύπέμενε φοβερά βασανιστήρια καί πόνους καί τήν καλοϋσε νά δεχτεί καί εκείνη τό μαρτύριο: «Φοβοϋμαι, άδελφέ μου, μήπως τρομάξω, όταν θά δῶ τά φοβερά βασανιστήρια καί τόν έξοργισμένο ήγεμόνα, μήπως άποκάμω σε καρτερία καί ύποκύψω εξαιτίας τής νεανικής μου ηλικίας». Ό μάρτυρας Τιμόθεος τής άπάντησε τότε: «Έλπίζει στον Κύριο μας Ίησου Χριστό καί τά βασανιστήρια θά είναι γιά σένα λάδι, πού ξεχύνεται άπάνω στο σώμα σου καί πνεϋμα δρόσου στα κόκκαλά σου, πού θά άνακουφίζει όλες σου τίς ασθένειες».

Ό Σταυρός είναι ή ισχύς καί ή δόξα όλων των άπ' αίώνος Αγίων.

Ό Σταυρός είναι ίατήρας των παθών, έξολοθρευτής των δαιμόνων.

Θανάσιμος είναι ό σταυρός γιά εκείνους, πού τόν σταυρό τους δέν τόν μεταμόρφωσαν σε Σταυρό του Χριστου, πού από τόν σταυρό τους γογγύζουν κατά τής Πρόνοιας του Θεου. Σταυρός είναι γιά εκείνους πού τόν μέμφονται καί τόν βλασφημοϋν καί παραδί δονται στην άπελπισία καί τήν άπόγνωση. Οι άμαρτωλοί, πού

δέν εξομολογοῦνται καί δέν μετανοοῦν, πεθαίνουν πάνω στόν σταυρό τους μέ θάνατο αἰώνιο. Μέ τό νά μήν ὑπομένουν καρτερικά ἀποστεροῦνται τήν ἀληθινή ζωή, τή ζωή μέσα στόν Θεό. Τούς ἀποκαθλώνουν ἀπό τόν σταυρό τους, γιά νά κατέβουν σάν ψυχές στόν αἰώνιο τάφο.

Ὁ Σταυρός τοῦ Χριστοῦ ἀνουψώνει ἀπό τή γῆ τόν μαθητή τοῦ Χριστοῦ πού 'ναι σταυρωμένος ἀπάνω του. Ὁ μαθητής τοῦ Χριστοῦ, πού 'ναι σταυρωμένος πάνω στό σταυρό του, φρονεῖ τά ἄνω, μέ τόν νοῦ καί τήν καρδιά του ζεῖ στόν οὐρανό καί καθορᾷ τά μυστήρια τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν. «Εἴ τις θέλει ὀπίσω μου ἐλθεῖν», εἶπε ὁ Κύριος, «ἀπαρνησάσθω ἑαυτόν καί ἀράτω τόν σταυρόν αὐτοῦ καί ἀκολουθεῖτω μοι».